

mende Aar, bliver det dobbelt ønskeligt at undersøge, hvorledes man skal skaffe Balance mellem Indtægt og Udgift paa Statens Budget. Der gives forskellige Veje. Den første er Sparsommelighedens. Denne Vej synes ikke at have faaet stærkt Udtryk paa Finansloven. Jeg har ved en tidligere Lejlighed sagt om Sparsommelighed, at det var noget af en Lidelse, naar man skal nægte sig noget af det, man har mest Lyst til, og Erfaringen viser, at ingen vil være med, naar det gælder det, man selv interesserer sig for, gælder de Kæphest, som man selv rider. Den Udvej, som Finansministeren har anvist: ved paa næste Finanslov at ville foreslaa Forsvarsudgifterne nedsatte efter det radikale Partis umulige Forslag i Forsvarskommissionen, for saa vidt hans Ministerium er ved Roret i næste Samling, skal jeg for Øjeblikket ikke komme nærmere ind paa. Jeg kan ikke tænke mig den Mulighed, at der skulde findes et Flertal i den danske Nation, som ikke vilde bringe de nødvendige Ofre for Bevarelsen af vort Lands Selvstændighed, vort Sprog og alt, hvad der er os kært. Den anden Vej, ad hvilken man kan skaffe Balance, er ved at skaffe forøgede Indtægter for Staten. Denne Vej er vanskelig og lidet fremkommelig, hvis Indtægtsforøgelsen skal skaffes ved forøgede Indkomst- og Formueskatter eller Forøgelse af Ejendomsskatter. Hvor lidt det foreslaar, viser bedst den her i Tinget forelagte københavnske Indkomstskattelov, der kun vil indbringe ca. 900,000 Kr. Hvorledes vil det da være muligt ad saadanne Veje at skaffe Balance med et Underskud paa 30—40 Mill. Kr.? Naar Indkomst- og Formueskatten paa den foreliggende Finanslov er beregnet til $11\frac{3}{4}$ Mill. Kr., maatte disse Skatter forhøjes med flere hundrede Procent, hvad der vilde være fuldstændig umuligt.

Tilbage staar den tredje Vej — den eneste Vej, som efter min Mening er fremkommelig til at bringe Statens Finanser paa ret Køl —, men denne Vej, som jeg vil kalde Erkendelsens Vej, er jo, som vi vide fra vor Børnelærdom, meget vanskelig at betræde, og jeg nærer ikke noget Haab om, at man endnu er kommen saa vidt, at man vil indrømme, at man begik en kolossal Fejl ved i 1908 at vedtage en Toldlov, der bragte Toldindtægterne i 1909 ned til ca. 30 Mill. Kr., medens disse i 1908 vare $42\frac{1}{2}$ og i 1907 $41\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Man forudsatte fra Flertallets Side i Fællesudvalgets Betænkning en Nedgang i Toldindtægterne af ca. 7 Mill. Kr., men

Resultatet er blevet en Nedgang i Toldindtægterne af 11 à 12 Mill. Kr., altsaa en ikke ganske ubetydelig Fejlregning paa over 50 pCt. I Forbigaaende skal jeg bemærke, at man paa Tillægsafgiften paa Brændevinsafgiften ogsaa har begaaet en lille Fejlregning paa ca. $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Denatureringsgodtgørelsen, der var anslaaet til 150,000 Kr., udgjorde i 1909 ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Altsaa ogsaa en Fejlregning paa ca. 350,000 Kr.

Blandt de mange mærkbare Udtalelser, der fremkom under de bevægede Toldforhandlinger, har ingen bidt sig saa fast i min Hukommelse som en Ytring af Finansminister Lassen, der lød saaledes: „Vi følge ikke Tidsaanden, vi ere ikke nødte dertil“. Sjældent har en Udtalelse faaet et saa kraftigt Dementi som denne, thi hvad har denne Lov bragt andet end et betydeligt Indtægtstab for Staten og en forøget Arbejdsløshed, der nu delvis søges afhjulpen ved betydelige Tilskud til Hjælpekasser og Arbejdsløsheds-kasser, kun daarlige Surrogater for dem, der gerne ville arbejde og intet Arbejde kunne faa.

Maa jeg tillade mig den Indskudsbe-mærkning, at der synes i Rigsdagen og for øvrigt ogsaa udenfor denne at være langt større Interesse for at skabe Arbejdsløsheds- og Hjælpekasser eller indsamle Almisser end for at skabe eller skaffe Arbejde her i Landet.

Naar man nu ser paa de finansielle Toldsatser, der have faaet enten Nedsættelse eller hel Ophævelse af Tolden, saa gad jeg vide, om Forbrugerne virkelig have mærket nogen nævneværdig Lettelse af deres Livsvilkaar. Jeg skal indskrænke mig til at nævne Kaffe og Petroleum. Paa disse store Forbrugsartikler har Statskassen alene i Januar 1910 paa raa og brændt Kaffe haft en Mindreindtægt af ca. 88,000 Kr., der altsaa udgør Forskellen mellem den nuværende og den tidligere Told. Paa Petroleum har Mindreindtægten, regnet paa samme Maade, i Januar 1910 udgjort 350,000 Kr. Hvis man gaar ud fra den samme Indførsel i Aarets øvrige Maaneder, ere Statens Mindreindtægter eller Tab ved Vedtagelsen af den nugældende Toldlov ca. $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. alene paa disse to Artikler. Disse $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ere et betydeligt Tab for Statskassen, men føles neppe i tilsvarende Grad som en Lettelse for Forbrugerne. Jeg tvivler overhovedet paa, at Lettelsen er der.

Gaar jeg over til Beskyttelsessatserne, skal jeg nævne, at fem forskellige Positioner af Bomuldsvarer paa samme Maade